

การตีความของศาลอินเดียและศาลไทยสำหรับกรณีการใช้งูเป็นอาวุธในการฆาตกรรม

The Interpretations of the Courts of India and Thailand for the Use of Snake as a Murder Weapon

ดร.พญา ทริปาที*

Dr. Pooja Tripathi

ผู้พิพากษาศาลจังหวัดบุรีรัมย์

Judge of the Court of Buriram Provincial Court

ศาลจังหวัดบุรีรัมย์

306 ถนนจรระ ตำบลในเมือง อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ 31000

Buri Ram Provincial Court

306 Jira Rd, Nai Mueang, Mueang Buri Ram District, Buri Ram 31000

Corresponding author E-mail; tripathi.pj@gmail.com

บทคัดย่อ

ปัจจุบันรูปแบบของการกระทำความผิดโดยเฉพาะการฆาตกรรมนั้นมีความหลากหลายและแต่ละวิธีมีความแยบยลมากขึ้นโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่ออำพรางการฆาตกรรม กรณีศึกษาการฆาตกรรมโดยใช้งูมีพิษเป็นอาวุธนับเป็นอีกหนึ่งวิธีที่น่าสนใจซึ่งเกิดขึ้นที่ประเทศสาธารณรัฐอินเดีย การตายของมนุษย์อันเนื่องมาจากสัตว์นับว่าเป็นอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นจำนวนไม่น้อยในประเทศนี้เนื่องจากลักษณะของการป้องกันตัวของสัตว์เหล่านั้นเองและมีหลายครั้งที่การตายเพราะเหตุดังกล่าวถือเป็นเรื่องธรรมดา เนื่องจากลักษณะภูมิประเทศ ภูมิอากาศ และวิถีชีวิตของประชาชนที่แตกต่างกันในแต่ละรัฐของสาธารณรัฐอินเดีย ดังนั้น หากมีบุคคลใดเสียชีวิตเพราะงูกัดมักจะถูกมองว่าเป็นการตายตามธรรมชาติ และด้วยเหตุนี้จึงมีคนร้ายที่หวังจะฆ่าเหยื่อด้วยงูมีพิษเพื่อให้ญาติของเหยื่อรวมถึงเจ้าหน้าที่ของรัฐเชื่อว่าเป็นการตายตามธรรมชาติ ไม่มีข้อพิรุณและไม่ตกเป็นผู้ต้องสงสัย ประเทศสาธารณรัฐอินเดียจึงมีคดีอุทหาหารณ์ที่คนร้ายใช้งูเป็นอาวุธในการฆาตกรรม และศาลอินเดียมองการกระทำความผิดดังกล่าวว่าเป็นการวางแผนอย่างแยบยลและโหดร้าย การกระทำความผิดลักษณะนี้ถือเป็นการกระทำความผิดรูปแบบใหม่ที่ยังไม่เคยเป็นคดีความในศาลไทย จึงนับว่าเป็นเรื่องน่าสนใจเพื่อศึกษาแนวทางการตีความของศาลไทยหากมีคดีลักษณะนี้เกิดขึ้นในอนาคต

* ผู้เขียนสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และปริญญาโท สาขากฎหมายธุรกิจ และปริญญาเอก จากมหาวิทยาลัย National Law School of India University, ประเทศอินเดีย ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาศาลชั้นต้น

คำสำคัญ: อาวุธ, งูมีพิษ, ฆาตกรรม

Abstract

At present the crime in particular murder is in various patterns with a higher level of chicanery for camouflage purpose. The interesting case study of using venomous snake for murder took place in the Republic of India. The deaths caused of wildlife is a type of accident taken place largely due to the wildlife's instinct to safeguard their lives. Generally, the cause of such deaths is considered natural because of differences in terms of topography, climate and lifestyle of people in each and every state. If any victims die due to snakebite, it is highly possible to be considered as a natural death. For this reason, the murderer with a planning, will likely apply this strategy so that the victim's relatives and officials, without hesitation and suspicion, consider and announce as the natural death. The horrific cases, which used the venomous snake as a weapon, were eventually arisen in the Republic of India. The court of India views such incident as chicanery and cruelty planned murder. Although such kind of instance has not yet occurred in Thailand, it is remarkable to learn about the interpretation by the court of Thailand for the similar nature of offence, if it is taken place in any future course.

Keywords: weapon, venomous snake, murder

๑. บทนำ

การศึกษาเรื่องราวหรืออุทากรณ์ที่เกิดขึ้นในต่างประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่งเหตุการณ์ที่ยังไม่เคยเกิดขึ้นในประเทศไทยย่อมจะเป็นตัวอย่างสำคัญเพื่อเป็นแนวทางการต่อยอดทางความคิดหากมีคดีตัวอย่างเกิดขึ้น โดยเฉพาะการใช้สัตว์เป็นอาวุธในการฆาตกรรม ผู้เขียนเชื่อว่าหลายครั้งผู้อ่านจะได้รับรู้ถึงกรณีที่สัตว์ป่าฆ่าคน หรือที่พบเห็นได้บ่อยครั้งกรณีที่สุนัขเลี้ยงจะทำร้ายร่างกายหรือฆ่าคนที่เป็นเจ้าของ เหล่านี้ล้วนแต่เป็นการกระทำที่เกิดขึ้นจากสัญชาตญาณเพื่อป้องกันตนเองหรือจากปัจจัยอื่น ๆ จนทำให้สัตว์มีพฤติกรรมก้าวร้าว อย่างไรก็ตามก็ตีบทความนี้ผู้เขียนได้หยิบยกเรื่องราวกรณีศึกษาที่เกิดขึ้นในประเทศสาธารณรัฐอินเดียซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ผู้ร้ายหรือฆาตกรจงใจใช้งูมีพิษเป็นอาวุธในการฆาตกรรมเพื่อให้บรรลุผลสมดังเจตนารมณ์ของคนร้ายและไม่ตกเป็นผู้ต้องสงสัยด้วย ซึ่งผู้เขียนได้หยิบยกขึ้นมาเป็นกรณีศึกษาเนื่องจากผู้เขียนเห็นว่าการเจตนาใช้สัตว์เป็นอาวุธเพื่อทำร้ายร่างกายหรือฆ่าผู้อื่นนั้น ยังไม่เคยเกิดเป็นคดีความในศาลไทย ทั้งนี้เพื่อศึกษาแนวทางการตีความและพิจารณาของศาลไทยนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องศึกษาระบบกฎหมายของทั้งสองประเทศ เนื่องจากประเทศสาธารณรัฐอินเดียใช้ระบบกฎหมายคอมมอนลอว์ (Common Law) หรือเรียกว่า ระบบกฎหมายจารีตประเพณี ในขณะที่ประเทศไทยใช้ระบบกฎหมายซีวิลลอว์ (Civil Law) หรือเรียกว่า ระบบกฎหมายลายลักษณ์อักษร ระบบกฎหมายที่แตกต่างกันของทั้งสองประเทศดังกล่าวทำให้ผู้เขียนสนใจที่จะศึกษาว่าหากเกิดคดีลักษณะดังกล่าวขึ้น ศาลไทยจะมีแนวทางในการพิจารณาตีความอย่างไร ซึ่งก็มีความเป็นไปได้ที่จะพิจารณาเหมือนหรือแตกต่างจากศาลของประเทศสาธารณรัฐอินเดีย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับพฤติการณ์และลักษณะแห่งการกระทำความผิด ดังนั้นในบทความนี้ผู้เขียนจึงเริ่มต้นด้วยการอธิบายระบบกฎหมายทั้งสองประเภทดังกล่าว จากนั้นเป็นกรณีศึกษาที่เกิดขึ้นตามลำดับขั้นตอนเพื่อให้เห็นถึงพฤติการณ์ มูลเหตุจูงใจ และลักษณะแห่งการกระทำความผิดของผู้ต้องหาเพื่อให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจเรื่องราวที่เกิดขึ้นได้อย่างเป็นลำดับ และบทวิเคราะห์แนวทางการตีความของศาลไทยหากมีคดีลักษณะเดียวกันนี้เกิดขึ้นในประเทศไทย

๒. ความแตกต่างในการตีความกฎหมายของศาลในระบบกฎหมายจารีตประเพณีและระบบกฎหมายลายลักษณ์อักษร

ระบบกฎหมายที่ใช้กันทั่วโลกสามารถแบ่งออกได้เป็นสองประเภท คือ กฎหมายจารีตประเพณีหรือที่เรียกว่าระบบกฎหมายคอมมอนลอว์ (Common Law) และระบบกฎหมายลายลักษณ์อักษรหรือที่เรียกว่าระบบกฎหมายซีวิลลอว์ (Civil Law)

- ระบบกฎหมายจารีตประเพณี (คอมมอนลอว์) ระบบนี้เรียกได้อีกอย่างหนึ่งว่า “Anglo-American Law” เป็นระบบกฎหมายของประเทศอังกฤษและสหรัฐอเมริกา รวมตลอดถึงประเทศที่ใช้กฎหมายของอังกฤษ เช่น แคนาดา ออสเตรเลีย อินเดีย มาเลเซีย และสิงคโปร์ ระบบนี้ถือว่าคำพิพากษาของศาลเป็นบ่อเกิดของกฎหมาย (judge made law)¹ ดังนั้นเมื่อศาลใดศาลหนึ่งพิพากษาคดีหนึ่งแล้ว คำพิพากษาของศาลนั้นไม่เพียงแต่มีผลผูกพันเฉพาะคู่ความในคดีนั้นเท่านั้น แต่คำพิพากษาดังกล่าวย่อมถือเป็นบรรทัดฐานที่มีผลผูกพันถึงศาลอื่นที่จะต้องดำเนินคดีหรือพิพากษาคดีในลักษณะเดียวกันสำหรับคดีที่มีข้อเท็จจริงอย่างเดียวกันที่เกิดขึ้นใน

¹ สมยศ เชื้อไทย. (๒๕๖๕). คำอธิบายวิชากฎหมายแพ่งหลักทั่วไป: ความรู้กฎหมายทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ ๒๙, กรุงเทพฯ: วิญญูชน.

ภายใน (Doctrine of Precedent) เพื่อเป็นการสร้างเอกภาพแห่งคำพิพากษา ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าระบบกฎหมายคอมมอนลอว์จะไม่มีกฎหมายลายลักษณ์อักษร แต่กฎหมายลายลักษณ์อักษรเป็นกฎหมายที่มีลักษณะพิเศษเป็นกฎหมายเฉพาะเรื่อง ยกเว้นหลักทั่วไปและถือว่าเป็นบ่อเกิดหรือแหล่งที่มาของกฎหมายด้วย² ดังนั้นถ้าตัวบทกฎหมายที่ออกโดยรัฐสภามีความชัดเจน ศาลก็จะนำมาปรับแก้คดี หากเป็นที่สงสัยศาลจะตีความให้ความหมายอย่างแคบ เพื่อไม่ให้กฎหมายนั้นตัดทอนขอบเขตระบบกฎหมายคอมมอนลอว์และเพื่อรักษาไว้ซึ่งอำนาจศาลให้มากที่สุด

- **ระบบกฎหมายลายลักษณ์อักษร (ซีวิลลอว์)** เป็นระบบกฎหมายภาคพื้นยุโรป ระบบกฎหมายซีวิลลอว์นี้มาจากกฎหมายโรมันโบราณ เป็นกฎหมายที่มีการเขียนเป็นลายลักษณ์อักษรหรือจัดทำในรูปประมวลระบบนี้จึงยังเรียกได้ว่า “ระบบประมวลกฎหมาย” หรือ “ระบบกฎหมายลายลักษณ์อักษร” บ่อเกิดหรือแหล่งที่มาของกฎหมายที่สำคัญที่สุดคือประมวลกฎหมายและกฎหมายลายลักษณ์อักษร (Statute หรือ Enacted Law) บ่อเกิดที่สำคัญถัดมาคือกฎหมายที่ไม่เป็นลายลักษณ์อักษรหรือกฎหมายประเพณี แม้จะยอมรับกฎหมายในรูปจารีตประเพณีอยู่บ้าง แต่นับว่าเป็นส่วนน้อย และจะนำจารีตประเพณีมาปรับใช้เมื่อไม่มีกฎหมายลายลักษณ์อักษร ในการพิพากษาอรรถคดีศาลจะยึดถือตัวบทกฎหมายเป็นหลักเกณฑ์ ในระบบนี้ศาลจะจำกัดตนเองว่าเป็นแต่ผู้ใช้กฎหมายที่ออกโดยรัฐสภาเท่านั้น ในกรณีถ้อยคำเป็นที่สงสัย ศาลจึงตีความให้ตรงตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย ส่วนคำพิพากษาของศาลเป็นเพียงตัวอย่างการปรับใช้กฎหมายกับข้อเท็จจริงไม่ใช่ที่มาของกฎหมาย ผู้พิพากษาในคดีหลัง ๆ จึงไม่จำเป็นต้องผูกพันตามคำพิพากษาในคดีก่อน ๆ แต่มีอิสระที่จะตัดสินคดีตามตัวบทกฎหมายโดยอาจพิจารณาคำพิพากษาในคดีก่อนที่มีข้อเท็จจริงเช่นเดียวกันว่าคำพิพากษามีเหตุผลและใช้กฎหมายถูกต้องหรือไม่ หากเห็นพ้องด้วยก็จะพิพากษาไปในทำนองเดียวกัน แต่ถ้าไม่เห็นด้วยสามารถพิพากษาเป็นอย่างอื่นได้³ ด้วยเหตุนี้คำพิพากษาจึงไม่ใช่บ่อเกิดของกฎหมาย เว้นแต่คำพิพากษาดังกล่าวจะเป็นคำพิพากษาบรรทัดฐาน โดยเป็นคำพิพากษาตัวอย่างที่คนปฏิบัติตาม ประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายนี้ ได้แก่ ฝรั่งเศส เยอรมนี สเปน โปรตุเกส สวิสเซอร์แลนด์ ญี่ปุ่น เกาหลี รวมถึงประเทศไทยด้วย

๓. การใช้เป็นอาวุธในการฆาตกรรม: กรณีศึกษาของนางอุตรา

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่รัฐเกรละ (Kerala) ซึ่งตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศไทย เมื่อประมาณปี ๒๕๖๑ นายสุรจันท์จับกับนางสาวอุตราผ่านทางนายหน้าจัดหาคู่ ในขณะที่นายสุรจันท์เกิดและเติบโตในครอบครัวที่มีฐานะไม่ร่ำรวยมากนัก คุณพ่อของนายสุรจันท์รับจ้างขับรถสามล้อและคุณแม่เป็นแม่บ้าน นายสุรจันท์ทำงานที่ธนาคารแห่งหนึ่งในตำแหน่งเจ้าหน้าที่ทวงหนี้ ส่วนนางสาวอุตราซึ่งอายุน้อยกว่านายสุรจันท์ประมาณสามปีเกิดและเติบโตในครอบครัวที่มีฐานะดี คุณพ่อทำธุรกิจอุตสาหกรรมยาง ส่วนคุณแม่เป็นอดีตครูใหญ่ที่เกษียณอายุราชการแล้ว แต่ท่านางสาวอุตราเป็นผู้มีภาวะการเรียนรู้บกพร่องหรือแอลดี (Learning Disability or known as “LD”) เป็นโรคที่เด็กมีปัญหาการเรียนรู้ ซึ่งเกิดจากการทำงานผิดปกติของสมองที่ควบคุมความสามารถในด้าน

² โกเมศ ขวัญเมือง และ สิทธิกร ศักดิ์แสง. (๒๕๕๓). *การศึกษาแนวใหม่ ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป*. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ: นิติธรรม.

³ มานิตย์ จุมปา, ชิตาพร พิศลยบุตร โต๊ะวิเศษกุล และ กณทิมา ช่างทำ. (๒๕๖๒). *ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป*. พิมพ์ครั้งที่ ๙. กรุงเทพฯ: นิติธรรม.

นั้นๆ เช่น ปัญหาการอ่านสะกดคำ ปัญหาการเขียน หรือปัญหาด้านการคำนวณ เมื่อทั้งสองคนแต่งงานกัน ฝ่ายชายได้รับสินสอดจากฝ่ายหญิงหรือที่เรียกว่า Dowry เป็นทองคำหนัก ๗๖๘ กรัม (คิดเป็นมูลค่าประมาณ ๑,๐๙๕,๐๐๐ บาท) รถยนต์ซูซูกิ ซีดาน ๑ คัน และเงินสด ๔๐๐,๐๐๐ รูปี (หรือคิดเป็นเงินไทยประมาณ ๒๐๐,๐๐๐ บาท) นอกจากนี้ นายสุรจยังได้รับเงินเป็นค่าเลี้ยงดูนางอุตราเดือนละ ๘,๐๐๐ รูปี (คิดเป็นเงินไทยประมาณ ๔,๐๐๐ บาท) ต่อเดือนด้วย แต่หลังจากแต่งงานกันได้เพียงไม่กี่ปีนายสุรจเริ่มเบื่อหน่ายนางอุตรา นายสุรจจึงวางแผนฆ่านางอุตรา

ความพยายามครั้งแรกเกิดขึ้นเมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๖๓ นายสุรจใช้มีพิษที่รู้จักกันในชื่อ ฆูแมวเซา หรือ Russell's viper กัดนางอุตราเพื่อให้คนทั่วไปเข้าใจว่าภริยาของตนเองนั้นถูกงูมีพิษกัด ซึ่งคนอินเดียจำนวนมากไม่น้อยในแต่ละปีที่มีสาเหตุการตายมาจากการถูกกัดด้วยงูมีพิษดังกล่าว นางอุตราถูกกัดที่ขา แม้จะรอดชีวิตมาได้แต่นางอุตราต้องทุกข์ทรมานจากการผ่าตัดถึงสามครั้งและพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลนานถึง ๕๒ วัน เมื่อออกจากโรงพยาบาลแล้ว นางอุตราก็กลับมาพักรักษาตัวอยู่ที่บ้านของพ่อแม่ของตนเอง ในขณะเดียวกันนายสุรจก็ยังไม่ล้มเลิกความพยายามที่จะหาหนทางฆ่าภริยาของตนเอง ในครั้งนี้นายสุรจค้นหาและรวบรวมข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับงูเห่า ต่อมาประมาณเดือนเมษายน ๒๕๖๓ นายสุรจได้ซื้องูเห่าจากพ่อค้าชื่อนายสุเรช กุมาร ที่ลักลอบค้างู เพราะการค้ำงูในประเทศนี้จัดเป็นธุรกิจผิดกฎหมาย

เมื่อถึงคืนวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๖๓ ในขณะที่นางอุตรากำลังพักผ่อนจากการถูกงูมีพิษกัดในครั้งแรกนั้น นายสุรจให้นางอุตราดื่มน้ำส้มซึ่งผสมยาากล่อมประสาท เมื่อนางอุตราหลับไปนายสุรจนำงูเห่าความยาวประมาณ ๕ ฟุตไปวางไว้บนตัวนางอุตรา แต่งูเห่ากลับคลานไปทางอื่น นายสุรจจึงไปหยิบงูเห่ามาวางบนตัวอุตราเป็นครั้งที่สอง แต่งูเห่าก็คลานลงจากร่างกายของนางอุตราไปอีกครั้ง นายสุรจจึงพยายามเป็นครั้งที่สาม คราวนี้เขาพยายามจับบริเวณส่วนหัวของงูเห่าและกดลงใกล้กับบริเวณแขนซ้ายของนางอุตรา งูเห่ากัดไปที่บริเวณดังกล่าวถึงสองครั้ง หลังจากนั้นงูเห่าก็คลานไปหลบอยู่มุมหนึ่งภายในบริเวณห้องนอนของนางอุตรา นายสุรจรีบล้างแก้วน้ำส้มที่ผสมยาากล่อมประสาทและทำลายไม้ที่เขาใช้ในการจับงูเห่า และลบข้อมูลการโทรศัพท์พูดคุยกับนายสุเรชพ่อค้างู และการหาข้อมูลเกี่ยวกับงูทางอินเทอร์เน็ตออกจากโทรศัพท์เคลื่อนที่ของตนเองทั้งหมด จากนั้นเมื่อแม่ของนางอุตราเดินเข้ามาภายในห้องนอนของนางอุตราพบว่านางอุตรานอนอ้าปากและมือข้างซ้ายห้อยลงมาจากเตียง ครอบครัวจึงพานางอุตราไปโรงพยาบาลแต่แพทย์แจ้งว่านางอุตราตายเนื่องจากการถูกงูมีพิษกัด ผลการตรวจชันสูตรพลิกศพพบว่ามึนรอยบาดเจ็บเป็นรอยอยู่สองแห่งห่างกันน้อยกว่าหนึ่งนิ้วบริเวณแขนข้างซ้าย ผลเลือดและการตรวจอวัยวะภายในปรากฏพิษของงูและยาากล่อมประสาท

เมื่อวันที่ ๒๔ พฤษภาคม เจ้าหน้าที่ตำรวจร่วมกันจับกุมนายสุรจ และหลังจากสืบสวนและสอบสวนเป็นเวลา ๗๘ วัน เพื่อรวบรวมพยานหลักฐานทั้งหมดแล้วได้มีการยื่นฟ้องนายสุรจต่อไป นายสุเรช ผู้ขายงูก็รับสารภาพว่าได้ขายงูให้นายสุรจจริง ในขั้นตอนการรวบรวมพยานหลักฐานรวมถึงค่าให้การของพยานผู้เชี่ยวชาญเปิดเผยข้อมูลที่น่าสนใจหลายอย่าง เช่น ในเวลากลางคืนหลังสองทุ่มงูเห่าจะไม่มีอาการคล่องแคล่วว่องไวมันจะอยากอยู่นิ่ง ๆ หากปล่อยงูเห่าไป มันจะพยายามหามุมเพื่อหลบซ่อนตัว งูเห่าจะกัดก็ต่อเมื่อมีการกระตุ้นหรือยุแหย่มัน แต่ก็ไม่เสมอไป เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงใช้หุ่นเพื่อจำลองสถานการณ์และพบว่างูเห่าจะไม่กัดจนกว่าจะมีการกระตุ้นหรือยุแหย่มัน ดังนั้นนายสุรจจึงต้องใช้ความพยายามอยู่หลายครั้งจนกระทั่งต้องจับงูเห่าด้วยตนเองและกดหัวของงูเห่าไปที่บริเวณแขนข้างซ้ายของนางอุตรา นอกจากนี้ขนาดของร่องรอยการถูกงูเห่ากัดก็ดูแล้วผิดธรรมชาติเพราะ

โดยทั่วไปแล้วหากถูกงูเห่ากัดขนาดของรอยจะวัดได้อยู่ที่ประมาณ ๑.๘ ถึง ๒ เซนติเมตร แต่ร่องรอยที่พบบนร่างกายของนางอุตรานั้นมีขนาดกว้างถึง ๒.๘ เซนติเมตร

จากการสอบสวนพบว่าการฆาตกรรมในคืนวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๖๓ นั้นไม่ใช่ครั้งที่สอง แต่เป็นครั้งที่สาม โดยความพยายามครั้งแรกสุดเกิดขึ้นเมื่อประมาณเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ นายสุรจซึ่งอุ้งจากนายสุเรช กุมาร เป็นงูแมวเซา (Russell's viper) จากนั้นวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ เขาปล่อยงูที่พื้นชั้นหนึ่งที่บ้านของตนเอง เมื่อนางอุตราเห็นจึงตะโกนเสียงดังเพื่อร้องขอความช่วยเหลือ แล้วนายสุรจจึงมาจับงูดังกล่าวโดยใช้ไม้แล้วทำที่เอาไปปล่อยแต่ก็ไปจับกลับมาใส่ในขวดบรรจุ จากการกระทำทั้งหมดของนายสุรจ ท้ายที่สุดแล้วศาลกลางของรัฐเกรละพิพากษาว่านายสุรจมีความผิดและลงโทษจำคุกตลอดชีวิต ๒ ครั้ง (double life sentence) ซึ่งมีจำนวนคดีน้อยมากที่ศาลจะพิพากษาเช่นนี้ ส่วนสาเหตุที่ศาลกลางของรัฐเกรละไม่พิพากษาประหารชีวิตเพราะเห็นว่านายสุรจอายุเพียง ๒๘ ปี ประกอบกับมีความเป็นไปได้ที่นายสุรจจะปรับเปลี่ยนความคิดและสำนึกผิดในการกระทำของตนเอง นอกจากนี้ศาลฎีกายังได้แสดงความเห็นเกี่ยวกับลักษณะของการกระทำความผิดในคดีนี้ว่าวิธีการใช้งูเห่าเพื่อหวังจะฆ่าคนนั้นอาจจะกลายเป็นวิธีที่คนร้ายเลือกที่จะใช้มากขึ้นในอนาคตก็เป็นได้

๔. การใช้งูเป็นอาวุธในการฆาตกรรม: กรณีศึกษาของนางสุโกชน เทวี

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่เมืองจุนจุน (JhunJhun) ในรัฐราชสถาน (Rajasthan) ซึ่งตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศอินเดีย เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๖๑ นายสะชินและนางสาวอัลพานาแต่งงานกัน แต่เพราะนายสะชินรับราชการทหารทำให้นายสะชินต้องอยู่ห่างจากบ้านและครอบครัว นางอัลพานาลูกสะใภ้จึงพักอาศัยอยู่กับนางสุโกชน เทวี ซึ่งเป็นแม่ของสามี ส่วนสามีของนางสุโกชนเองก็อยู่คนละแห่งเนื่องจากประกอบอาชีพที่ทำให้ต้องห่างไกลบ้าน ต่อมานางสุโกชนสืบรู้ว่านางอัลพานาคบชู้กับนายมานิช ทำให้นางสุโกชนเริ่มพุดจาประชดประชันนางอัลพานาที่คุยโทรศัพท์กับนายมานิชเป็นเวลาหลายชั่วโมง เมื่อนางสุโกชนกลายเป็นอุปสรรคขัดขวางความรักระหว่างนางอัลพานาและนายมานิช ทั้งคู่จึงเริ่มวางแผนที่จะฆ่านางสุโกชนด้วยวิธีการที่แยบยลและไม่ทำให้บุคคลทั้งสองตกเป็นผู้ต้องสงสัย

เมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๖๒ นางสุโกชนถูกงูกัด จากนั้นประมาณหนึ่งเดือนกว่าครอบครัวของนางสุโกชนสงสัยนางอัลพานาจึงแจ้งความร้องทุกข์กล่าวหาว่านางอัลพานาเป็นผู้วางแผนฆ่านางสุโกชน ซึ่งจากการสืบสวนสอบสวนพบว่านางอัลพานาและนายมานิชต่างรู้จักกันมาก่อนที่นางอัลพานาจะแต่งงานกับนายสะชิน ในวันเกิดเหตุ นางอัลพานาและนายมานิชโทรศัพท์หากันถึง ๑๒๔ ครั้ง และนางอัลพานาโทรศัพท์หานายกฤษณา กุมาร ซึ่งเป็นเพื่อนถึง ๑๙ ครั้ง⁴ นางอัลพานาทำน้ำกลัวยป็นที่ผสมยานอนหลับให้นางสุโกชนดื่ม จากนั้นนางอัลพานาใช้หมอนกดไปที่ใบหน้าของนางสุโกชนจนขาดอากาศหายใจแล้วปล่อยงูมากัดที่ขาของนางสุโกชนเพื่อให้เข้าใจ

⁴ Sukirti Dwivedi. (2021, 6 October). New Trend of Snake Bite Murders, Says Supreme Court, Denies Bail to Accused. <https://www.ndtv.com/india-news/new-trend-of-snake-bite-murders-says-supreme-court-denies-bail-2566183>. สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๖.

ไปว่านางสุโกชน์ถูกงูกัดตายซึ่งคนส่วนใหญ่มักเชื่อกันว่าเป็นการตายตามธรรมชาติและไม่ให้ทำรัฐสักผิดสังเกต⁵ เนื่องจากคนอื่นตายจำนวนไม่น้อยตายเพราะถูกงูกัด โดยรายงานจากองค์การอนามัยโลกเปิดเผยว่าในช่วงปี ๒๕๔๓ ถึง ๒๕๖๒ ประเทศสาธารณรัฐอินเดียมีอัตราการตายเพราะถูกงูกัดถึง ๑,๒๐๐,๐๐๐ คน (หรือคิดเป็นประมาณ ๕๘,๐๐๐ คนต่อปี)⁶ ต่อมาเมื่อวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๖๓ เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงสามารถจับกุมนางอัลพานา นายมานิช และนายกฤษณาได้และถูกควบคุมตัวจนถึงปัจจุบัน เมื่อวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๖๔ ศาลฎีกามีคำสั่งไม่อนุญาตให้ประกันตัวผู้ร่วมกระทำความผิดทั้งสามคนเนื่องจากการเจตนาใช้งูเป็นอาวุธในการฆ่าซึ่งถือว่าการกระทำที่โหดร้าย

๕. บทวิเคราะห์จากกรณีศึกษาและแนวทางการตีความของศาลไทย

กรณีอุทธรณ์ทั้งสองเรื่องดังกล่าวจะเห็นได้ว่าการใช้งูเป็นอาวุธในการฆาตกรรมนับเป็นวิธีการฆ่าแบบเลือดเย็นของฆาตกรที่หวังจะให้เหยื่อเสียชีวิตโดยญาติและเจ้าหน้าที่ของรัฐเข้าใจว่าการตายดังกล่าวนั้นเป็นการตายตามธรรมชาติเนื่องจากสภาพภูมิประเทศและภูมิอากาศโดยเฉพาะอย่างกรณีอุทธรณ์ทั้งสองกรณีดังกล่าวเกิดขึ้นที่รัฐเกรละซึ่งสภาพภูมิอากาศมีความร้อนชื้นฝนตกหนักและรัฐราชสถานที่มีสภาพอากาศเหมาะแก่การอาศัยของสัตว์มีพิษหลายชนิดรวมถึงงูสายพันธ์ต่าง ๆ จึงไม่น่าแปลกใจหากมีใครถูกงูกัดตายแล้วจะถูกมองว่าเป็นการตายตามธรรมชาติ แต่อุทธรณ์ทั้งสองนับว่าเป็นเรื่องราวที่เปลี่ยนหลักความคิดดังกล่าว เนื่องจากลักษณะการตายของเหยื่อ สถานที่เกิดเหตุ มูลเหตุจูงใจ สันนิษฐานของงู เป็นต้น ล้วนทำให้ญาติของผู้ตายและเจ้าหน้าที่ของรัฐมองว่าผิดปกติ แม้มติของนางสุโกชน์นั้น ยังไม่ปรากฏคำพิพากษาของศาลล่าง แต่คดีของนางอุตราศาลล่างของรัฐเกรละพิพากษาแล้วว่าเป็นการจงใจใช้งูมีพิษเป็นอาวุธทำให้เหยื่อถึงแก่ความตาย คำพิพากษาของศาลล่างในคดีนี้ถือว่าเป็นคำพิพากษาที่สำคัญและน่าสนใจอย่างมาก แม้ว่าประมวลกฎหมายอาญาอินเดีย ๑๘๖๐ (พ.ศ. ๒๔๐๓) (India Penal Code ๑๘๖๐) จะมีบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับคำว่า “อาวุธ” อยู่ดังจะเห็นได้จากมาตรา ๑๔๔, ๑๔๘, ๓๒๔, ๓๒๖ และ ๓๙๘,⁷ แต่ก็ไม่ปรากฏบทบัญญัติใดที่กล่าวถึงบทนิยามของคำว่า

⁵ India TV News Desk. (2020. 9 January). Woman kills mother-in-law, projects it as death due to snakebite to hide extra-marital affair. <https://www.indiatvnews.com/crime/rajasthan-jhunjhunu-snakebite-murder-mother-in-law-extra-marital-affair-577787> สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๖.

⁶ Dhananjay Mahapatra. Snake a deadly murder weapon, SC denies bail to two <https://timesofindia.indiatimes.com/india/snake-a-deadly-murder-weapon-sc-denies-bail-to-two/articleshow/86822731.cms> สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๖.

⁷ มาตรา ๑๔๔ ของประมวลกฎหมายอาญา บัญญัติว่า *Joining unlawful assembly armed with deadly weapon. — Whoever, being armed with any deadly weapon, or with anything which, used as a weapon of offence, is likely to cause death, is a member of an unlawful assembly, shall be punished with imprisonment of either description for a term which may extend to two years, or with fine, or with both.*

มาตรา ๑๔๘ ของประมวลกฎหมายอาญา บัญญัติว่า *Rioting, armed with deadly weapon. — Whoever is guilty of rioting, being armed with a deadly weapon or with anything which, used as a weapon of offence, is likely to cause death, shall be punished with imprisonment of either description for a term which may extend to three years, or with fine, or with both.*

มาตรา ๓๒๔ ของประมวลกฎหมายอาญา บัญญัติว่า *Voluntarily causing hurt by dangerous weapons or means. — Whoever, except in the case provided for by section 334, voluntarily causes hurt by means of any instrument for shooting, stabbing*

“อาวุธ” ไว้อย่างชัดเจน ส่วนบทนิยามของคำว่า “อาวุธ” ตามที่ปรากฏในพระราชบัญญัติอาวุธ ๑๙๕๙ (พ.ศ. ๒๕๐๒) หรือที่เรียกว่า The Arms Act ๑๙๕๙^๘ นั้นเป็นกฎหมายเฉพาะไม่น่าจะนำมาปรับใช้กับกรณีศึกษาที่เกิดขึ้น อย่างไรก็ตามแม้ประเทศสาธารณรัฐอินเดียจะไม่มีบทนิยามสำหรับคำว่าอาวุธบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาอย่างชัดเจน แต่เมื่อประเทศนี้ใช้ระบบกฎหมายจารีตประเพณี ศาลจึงสามารถตีความและพิจารณาว่ากรณีของนางอุทรานั้นเป็นการใช้มีพิษเป็นอาวุธได้หรือไม่ ซึ่งแสดงให้เห็นบทบาทของศาลในระบบกฎหมายคอมมอนลอว์ได้อย่างชัดเจนว่าศาลคงไว้ซึ่งอำนาจในการตีความและวางหลักกฎหมายสำคัญในคดี ๆ หนึ่ง แต่ไม่ได้หมายความว่าศาลใช้อำนาจตามอำเภอใจในการตีความและลงโทษผู้กระทำความผิดเพราะในคดีของนางอุทรานั้นเห็นได้ว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องทั้งหมด พนักงานอัยการ และพนักงานสอบสวนจะต้องรวบรวมพยานหลักฐานและพิสูจน์ความผิดของนายสุรจ์ให้ได้ หากพยานหลักฐานไม่เพียงพอและไม่สามารถเชื่อมโยงระหว่างการกระทำและผลให้มีน้ำหนักรับฟังได้ว่าเหยื่อตายเพราะถูกงูมีพิษกัดอันเป็นการฆาตกรรมแล้ว อาจทำให้ผู้ร้ายได้รับการปล่อยตัวเหมือนเช่นคดีที่เคยเกิดขึ้นในเมือง Pune และ Allahabad^๙ ที่ศาลมองว่าพยานหลักฐานยังไม่เพียงพอให้เชื่อได้ว่าผู้ต้องหาใช้งูเป็นอาวุธในการฆาตกรรม ดังนั้นแล้วจึงเป็นเรื่องท้าทายสำหรับศาลในการพิจารณาคดีเพราะนอกจากพยานหลักฐานจะต้องมีน้ำหนักให้รับฟังได้ว่าผู้ต้องหากระทำความผิดแล้ว ศาลต้องทักล้างความเชื่อและสมมติฐานที่ว่าประชากรส่วนใหญ่เสียชีวิตด้วยสาเหตุถูกงูมีพิษกัดนั้นเป็นการตายตามธรรมชาติไม่ใช่การฆาตกรรม

or cutting, or any instrument which, used as a weapon of offence, is likely to cause death, or by means of fire or any heated substance, or by means of any poison or any corrosive substance, or by means of any explosive substance or by means of any substance which it is deleterious to the human body to inhale, to swallow, or to receive into the blood, or by means of any animal, shall be punished with imprisonment of either description for a term which may extend to three years, or with fine, or with both.

มาตรา ๓๒๖ ของประมวลกฎหมายอาญา บัญญัติว่า *Voluntarily causing grievous hurt by dangerous weapons or means. — Whoever, except in the case provided for by section 335, voluntarily causes grievous hurt by means of any instrument for shooting, stabbing or cutting, or any instrument which, used as a weapon of offence, is likely to cause death, or by means of fire or any heated substance, or by means of any poison or any corrosive substance, or by means of any explosive substance, or by means of any substance which it is deleterious to the human body to inhale, to swallow, or to receive into the blood, or by means of any animal, shall be punished with 1 [imprisonment for life], or with imprisonment of either description for a term which may extend to ten years, and shall also be liable to fine.*

มาตรา ๓๙๘ ของประมวลกฎหมายอาญา บัญญัติว่า *Attempt to commit robbery or dacoity when armed with deadly weapon. — If, at the time of attempting to commit robbery or dacoity, the offender is armed with any deadly weapon, the imprisonment with which such offender shall be punished shall not be less than seven years.*

^๘ มาตรา ๒(ค) ของพระราชบัญญัติอาวุธ ๑๙๕๙ บัญญัติว่า *“arms” means articles of any description designed or adapted as weapons for offence or defence, and includes firearms, sharp edged and other deadly weapons, and parts of, and machinery for manufacturing, arms, but does not include articles designed solely for domestic or agricultural uses such as a lathi or an ordinary walking stick and weapons incapable of being used otherwise than as toys or of being converted into serviceable weapons.*

^๙ Navamy Sudhish. (2021, 11 October). Biggest Challenge was to prove snakebite was not natural. <https://www.thehindu.com/news/national/kerala/biggest-challenge-was-to-prove-snakebite-was-not-natural/article36940587.ece> สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๖.

ดังนั้นแล้วเพื่อพิสูจน์ให้เห็นได้ว่ากรณีอุทธรณ์ของนางอุทรานั้นไม่ใช่การตายตามธรรมชาติเหมือนกรณีอื่น ๆ ที่ผ่านมา แต่เป็นการวางแผนฆาตกรรมด้วยฝีมือของสามีของนางอุตราเอง จึงไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับเจ้าหน้าที่รัฐ ศาลล่างของรัฐเกรละจึงมีคำพิพากษาหลังจากได้ศึกษาลักษณะของการกระทำความผิดและสืบพยานบุคคลรวมถึงพยานผู้เชี่ยวชาญจำนวนกว่า ๙๐ ปาก เนื่องจากนางอุตราตายภายในห้องนอนของตนเองที่ไม่มีประจักษ์พยานพยานหลักฐานทางวิทยาศาสตร์และพยานแวดล้อมจึงถือเป็นพยานหลักฐานสำคัญในคดีนี้

สาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่งของกรณีนางอุตราที่ศาลล่างของรัฐเกรละมองว่าเป็นการใช้งูเป็นอาวุธในการฆาตกรรมนั้นก็เนื่องจากเจตนาของนายสุรจที่จับและกดหัวงูเห่าเพื่อให้งูเห่ากัดที่บริเวณแขนข้างซ้ายของนางอุตรา ทั้งที่ในความพยายามสองครั้งแรกนั้นงูเห่าที่นายสุรจได้วางบนร่างกายของนางอุทรานั้นเลื้อยคลานลงไปจากร่างกายของนางอุตราทั้งสองครั้งเนื่องจากสัจจะของงูเห่าที่ในเวลากลางคืนจะไม่มีควมคล่องแคล่วว่องไว มันจะอยากอยู่นิ่ง ๆ ซึ่งการกระทำของนายสุรจดังกล่าวบ่งชี้เจตนาของนายสุรจที่ตั้งใจใช้งูมีพิษเป็นอาวุธในการฆาตกรรมของนางอุตรา ซึ่งสอดคล้องกับคำให้การของพยานผู้เชี่ยวชาญพิจารณาประกอบพยานหลักฐานทางวิทยาศาสตร์และพยานหลักฐานอื่น ๆ ศาลล่างของรัฐเกรละจึงมองว่าเป็นการใช้งูมีพิษเป็นอาวุธ และพิพากษาลงโทษจำคุกตลอดชีวิต ๒ ครั้ง สำหรับกรณีศึกษาของนางสุโกชนันนั้น แม้จะยังไม่ปรากฏคำพิพากษาของศาล แต่จากการที่ผู้ต้องหาทั้งสามคนยื่นขอประกันตัวระหว่างพิจารณาแต่ศาลฎีกามีคำสั่งไม่อนุญาตเนื่องจากมองว่าผู้ต้องหาทั้งสามคนมีเจตนาใช้งูเป็นอาวุธในการฆาตกรรมจะพอเป็นแนวทางที่แสดงให้เห็นว่าศาลมองลักษณะ แห่งการกระทำความผิดดังกล่าวคล้ายคลึงกับกรณีของนางอุตราเช่นกัน

สำหรับประเทศไทยซึ่งใช้ระบบกฎหมายลายลักษณ์อักษรนั้น บทบัญญัติของกฎหมายที่เป็นลายลักษณ์อักษรจึงเป็นแหล่งที่มาของกฎหมายที่มีความสำคัญที่สุด ศาลในระบบกฎหมายนี้จะต้องพิจารณาอรรถคดีโดยอาศัยบทกฎหมายที่ออกโดยฝ่ายรัฐสภาเพื่อปรับใช้ในการตัดสินคดีก่อนบ่งเกิดของกฎหมายประเภทอื่นตามมาตรา ๔ ของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์¹⁰ การตีความบทบัญญัติของกฎหมายจึงทำได้อย่างแคบ ทั้งนี้แม้ว่าเหตุการณ์ใช้สัตว์เป็นอาวุธโดยเจตนาเพื่อฆ่าหรือทำร้ายร่างกายนั้นจะยังไม่เกิดเป็นคดีความขึ้นสู่ศาลไทย แต่หากพิจารณาจากบทบัญญัติของประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑ (๕) ได้กำหนดบทนิยามของคำว่า “อาวุธ” หมายความว่ารวมถึงสิ่งซึ่งไม่เป็นอาวุธโดยสภาพ แต่ซึ่งได้ใช้หรือเจตนาจะใช้ประทุษร้ายร่างกายถึงอันตรายสาหัสอย่างอาวุธ ดังนั้นสิ่งซึ่งโดยสภาพมีลักษณะเป็นอาวุธ เช่น มีดและปืน ย่อมเข้าลักษณะเป็นอาวุธโดยสภาพ แต่สิ่งซึ่งไม่ใช่อาวุธโดยสภาพนั้นจะต้องพิจารณาถึงลักษณะแห่งการกระทำความผิดด้วยและมีคำพิพากษาศาลฎีกาจำนวนมากที่กล่าวถึงสิ่งซึ่งไม่ใช่อาวุธโดยสภาพแต่ซึ่งได้ใช้หรือเจตนาจะใช้ประทุษร้ายร่างกายถึงอันตรายสาหัสอย่างอาวุธ ตัวอย่างเช่น

ฎีกาที่ ๒๐๐๙/๒๕๒๒ จำเลยชักสัวออกมาชู่จะทำร้ายในการปล้นเป็นการปล้นทรัพย์โดยมีอาวุธติดตัวไปด้วยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๐ วรรคสอง

¹⁰ มาตรา ๔ ของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติว่า *อันกฎหมายนั้น ท่านว่าต้องใช้ในบรรดากรณีซึ่งต้องด้วยบทบัญญัติใด ๆ แห่งกฎหมายตามตัวอักษร หรือตามความมุ่งหมายของบทบัญญัตินั้น ๆ*

เมื่อใดไม่มีบทกฎหมายที่จะยกมาปรับคดีได้ ท่านให้วินิจฉัยคดีนั้นตามคลองจารีตประเพณีแห่งท้องถิ่น

ถ้าและไม่มีจารีตประเพณีเช่นนั้น ท่านให้วินิจฉัยคดีอาศัยเทียบบทกฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่ง และถ้าบทกฎหมายเช่นนั้นไม่มีด้วยไซ้ ท่านให้วินิจฉัยตามหลักกฎหมายทั่วไป

ฎีกาที่ ๔๑๕๕/๒๕๓๑ แม้มีดปอกผลไม้ที่จำเลยพาติดตัวไปในโรงภาพยนตร์ไม่ใช่อาวุธโดยสภาพ แต่เมื่อจำเลยได้ใช้มีดดังกล่าวแทงผู้เสียหายจนได้รับบาดเจ็บสาหัส จึงเป็นอาวุธตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๗๑ และเป็นความผิดฐานทำร้ายร่างกายอีกกรรมหนึ่ง

ฎีกาที่ ๔๒๘๐/๒๕๓๑ ในการปล้นทรัพย์คนร้ายใช้กระบอกไฟฉายเดินทางขนาด ๓ ก้อน ที่มีติดตัวไปตีทำร้ายภริยาผู้เสียหายจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายเป็นความผิดฐานปล้นทรัพย์โดยมีอาวุธติดตัวไปด้วย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๐ วรรคสอง

ฎีกาที่ ๕๑๖๑/๒๕๓๓ จำเลยเพียงใช้ลูกกุญแจจี้ที่เอวผู้เสียหาย ทรัพย์ที่จำเลยเอาไปมีเพียงปากกาเขียนแบบกับดินสอ ซึ่งมีราคาไม่มากนัก มิได้เอาทรัพย์อย่างอื่นไปด้วย เมื่อผู้เสียหายขอคืนโดยอ้างว่าจะสอบในวันรุ่งขึ้นจำเลยยอมคืนดินสอให้โดยดี ส่วนปากกาเขียนแบบจำเลยบอกให้ไปรับคืนที่โรงเรียนที่จำเลยกำลังศึกษาอยู่ หลังเกิดเหตุจำเลยไม่ได้หลบหนีผู้เสียหายนำเจ้าพนักงานตำรวจไปจับกุมจำเลยได้ห่างจากที่เกิดเหตุเพียงประมาณ ๒๐๐ เมตร ลักษณะการกระทำของจำเลยดังกล่าวแสดงว่าจำเลยมิได้มีเจตนาลักทรัพย์ของผู้เสียหายจริงจัง แต่เห็นได้ว่าเป็นการกระทำด้วยความคึกคะนองตามประสาวัยรุ่นที่โง่เขลาการกระทำของจำเลยไม่มีความผิดฐานชิงทรัพย์ การที่จำเลยใช้ลูกกุญแจจี้ที่เอวผู้เสียหายแล้วดึงปากกาเขียนแบบกับดินสอ ซึ่งเห็นบ่อยที่สมุดของผู้เสียหายไปนั้น เห็นได้ว่าจำเลยมีเจตนาใช้ลูกกุญแจดังกล่าวอย่างอาวุธ และมีเจตนาให้ผู้เสียหายเกิดความเกรงกลัวไม่กล้าขัดขืน ถือได้ว่าเป็นการข่มขืนใจผู้เสียหายให้จำยอมตามความประสงค์ของจำเลย โดยทำให้ผู้เสียหายเกิดความกลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ หรือทรัพย์สิน จำเลยจึงมีความผิดฐานทำให้เสื่อมเสียเสรีภาพโดยใช้อาวุธ

ฎีกาที่ ๑๔๐๐/๒๕๓๘ การพรากเด็กอายุไม่เกิน 15 ปีไปเสียจากบิดามารดาผู้ปกครองหรือผู้ดูแลโดยปราศจากเหตุอันสมควรตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 317 นั้นไม่ว่าจำเลยจะพรากไปจากใครคนใดคนหนึ่งดังกล่าวก็มีความผิดทั้งสิ้นแม้โจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยพรากผู้เสียหายไปเสียจากบิดามารดาผู้ปกครองโดยมิได้บรรยายว่าพรากไปจากผู้ดูแลแต่ทางพิิจารณาได้ความว่าพรากไปจากผู้ดูแลก็มีความผิดมิใช่เป็นเรื่องข้อเท็จจริงในทางพิจารณาแตกต่างกับฟ้อง แม้มีดคัตเตอร์จะไม่ใช่อาวุธโดยสภาพแต่ทุกครั้งที่จำเลยข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายจำเลยเอามีดคัตเตอร์ที่จำเลยพาไปออกมาขู่เชิญผู้เสียหายแสดงว่าจำเลยพามีคัตเตอร์ไปโดยเจตนาจะใช้เป็นอาวุธจึงมีความผิดฐานพาอาวุธไปในเมือง

อย่างไรก็ดีมีคำพิพากษาศาลฎีกาที่มองว่ากรณีที่จะเข้าลักษณะการไม่ใช่อาวุธโดยสภาพได้นั้นจะต้องพิจารณาเจตนาว่าประสงค์จะใช้เพื่อประทุษร้ายร่างกายถึงอันตรายสาหัสอย่างอาวุธด้วยหรือไม่ เช่น ฎีกาที่ ๒๐๓๐/๒๕๕๔ ผู้ถูกกล่าวหานำกระป๋องสเปรย์พริกไทยเข้าไปในบริเวณศาลชั้นต้น สำหรับสเปรย์พริกไทยได้ความว่า ผลิตขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ในการใช้ฉีดย่นเพื่อยับยั้งบุคคลหรือสัตว์ร้ายมิให้เข้าใกล้หรือทำอันตรายผู้อื่น ผู้ที่ถูกฉีดย่นสารในกระป๋องสเปรย์ใส่จะมีอาการสำคัญจาม ระบายเคืองหรือแสบตา หลังจากนั้นไม่นานก็สามารถหายเป็นปกติได้ เห็นได้ว่าการผลิตสเปรย์พริกไทยดังกล่าว มิได้ผลิตขึ้นเพื่อทำร้ายผู้ใด จึงไม่ใช่อาวุธโดยสภาพทั้งไม่อาจใช้ประทุษร้ายร่างกายถึงอันตรายสาหัสอย่างอาวุธ สเปรย์พริกไทยจึงไม่ใช่อาวุธ

นอกจากนี้การพิจารณาถึงการกระทำ ความผิดจะต้องศึกษาโครงสร้างความรับผิดชอบในทางอาญาซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็นองค์ประกอบภายนอก คือ ผู้กระทำ ลักษณะการกระทำ และวัตถุประสงค์แห่งการกระทำและ

องค์ประกอบภายใน คือ เจตนาที่ประมาทตามมาตรา ๕๙ ของประมวลกฎหมายอาญาประกอบด้วย¹¹ ซึ่งหากพิจารณากรณีของนางอุตราจะพบว่าพนักงานอัยการสามารถพิสูจน์ให้เห็นทั้งองค์ประกอบภายนอกและองค์ประกอบภายในของการกระทำความผิดของนายสุรจิได้อย่างชัดเจน โดยพนักงานสอบสวนสามารถรวบรวมพยานหลักฐานที่แสดงให้เห็นถึงความพยายามในวางแผนอย่างเป็นลำดับขั้นตอนของนายสุรจิในการใช้ปืนอาวุธเพื่อให้ภริยาของตนเองถึงแก่ความตาย แต่ก็นับว่าการพิสูจน์ความผิดของนายสุรจินั้นไม่ใช่เรื่องง่ายหากขาดพยานหลักฐานทางวิทยาศาสตร์รวมถึงผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้เกี่ยวกับงูมีพิษ ดังนั้นแม้จะมีความเป็นไปได้ว่าหากในอนาคตมีคนร้ายที่เจตนาจะใช้สัตว์เป็นอาวุธในการทำร้ายร่างกายหรือฆ่าผู้อื่นในประเทศไทย บทนิยามของอาวุธจะเพียงพอให้ตีความได้ว่าสัตว์เป็นอาวุธได้ แต่การรวบรวมพยานหลักฐานและสืบพยานตามภาระการพิสูจน์ให้มีน้ำหนักรับฟังได้ว่าคนร้ายกระทำความผิดจริงตามโครงสร้างความรับผิดชอบในทางอาญานั้นเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง หากปรากฏพฤติการณ์ ลักษณะแห่งการกระทำความผิดของจำเลย เจตนาที่จะใช้สัตว์เป็นอาวุธในการทำร้ายร่างกายหรือฆาตกรรม และความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำและผล ย่อมมีน้ำหนักให้รับฟังได้ว่าจำเลยมีเจตนาใช้สัตว์เป็นอาวุธในการฆาตกรรมหรือทำร้ายร่างกาย และย่อมจะลงโทษจำเลยตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญาได้

๖. บทสรุป

ประเทศสาธารณรัฐอินเดียนั้นเป็นประเทศขนาดใหญ่ และมีอัตราประชากรเป็นอันดับสองของโลก หากเปรียบเทียบคุณลักษณะของภูมิประเทศและภูมิอากาศที่แตกต่างกันในแต่ละรัฐล้วนส่งผลให้วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนในแต่ละรัฐมีลักษณะที่เหมือนและแตกต่างกัน ทั้งนี้จากการกรณีศึกษาทั้งสองกรณีดังกล่าวจะสังเกตเห็นได้ว่าการตายเพราะถูกงูมีพิษกัดนั้นสามารถเกิดขึ้นได้ในทุกรัฐและเมื่อพิจารณาประกอบกับรายงานขององค์การอนามัยโลกถึงอัตราการตายเพราะถูกงูกัดในประเทศนี้ที่มีจำนวนสูงมาก แสดงให้เห็นได้ว่าโดยปกติแล้วการตายเพราะสาเหตุดังกล่าวนี้นับเป็นเรื่องการตายตามธรรมชาติ ด้วยแนวคิดดังกล่าวหากมีการตายเกิดขึ้นเพราะร่องรอยการถูกงูกัด ย่อมเป็นเรื่องง่ายที่ญาติและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะมองว่าเป็นการตายตามธรรมชาติและเมื่อคดีมาสู่ศาลหลายครั้งที่ไม่สามารถพิสูจน์การกระทำความผิดของผู้ร้ายได้ ทำให้ได้รับการปล่อยตัวไปในที่สุด ด้วยเหตุนี้คนร้ายจึงอาศัยช่องทางและแนวคิดดังกล่าววางแผนในการใช้งูมีพิษเป็นอาวุธในการกระทำความผิดเพื่อให้บรรลุเจตนารมณ์และไม่ตกเป็นผู้ต้องสงสัยด้วย แม้ว่าจากการศึกษาจะพบว่ามีการใช้ปืนเป็นอาวุธแต่ก็มีความเป็นไปได้ว่าคนร้ายอาจใช้สัตว์ประเภทอื่นหรือวิธีการอื่นที่แยบยลในการกระทำความผิดได้เช่นกัน อย่างไรก็ตาม

¹¹ มาตรา ๕๙ ของประมวลกฎหมายอาญา บัญญัติว่า บุคคลจะต้องรับผิดชอบในทางอาญาก็ต่อเมื่อได้กระทำโดยเจตนา เว้นแต่จะ ได้กระทำโดยประมาท ในกรณีที่กฎหมายบัญญัติให้ต้องรับผิดชอบเมื่อได้กระทำโดยประมาท หรือเว้นแต่ ในกรณีที่กฎหมายบัญญัติไว้โดยแจ้งชัดให้ต้องรับผิดชอบแม้ได้กระทำโดยไม่มีเจตนา

กระทำโดยเจตนา ได้แก่กระทำโดยรู้สำนึกในการที่กระทำและในขณะที่เดียวกัน ผู้กระทำประสงค์ต่อผล หรือย่อมเล็งเห็นผลของการกระทำนั้น

ถ้าผู้กระทำมิได้รู้ข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบของความผิด จะถือว่าผู้กระทำ ประสงค์ต่อผล หรือย่อมเล็งเห็นผลของการกระทำนั้นมิได้ กระทำโดยประมาท ได้แก่กระทำความผิดมิใช่โดยเจตนา แต่กระทำโดยปราศจาก ความระมัดระวังซึ่งบุคคลในภาวะเช่นนั้นจักต้องตามวิสัยและพฤติการณ์ และผู้กระทำอาจใช้ความระมัดระวังเช่นว่านั้นได้ แต่หาได้ใช้ให้เพียงพอไม่

การกระทำ ให้หมายความรวมถึงการให้เกิดผลอันหนึ่งอันใดขึ้นโดยงดเว้นการที่จัก ต้องกระทำเพื่อป้องกันผลนั้นด้วย

เจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายสามารถรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิดได้เหมือนเช่นกรณีของนางอุตรา ศาลยอมพิพากษาลงโทษผู้กระทำความผิดได้ สำหรับประเทศไทยแม้จะยังไม่ปรากฏเหตุการณ์การใช้สัตว์เป็นอาวุธ ในการกระทำความผิด แต่หากพิจารณาจากบทบัญญัติของกฎหมายอาญาทั้งในส่วนของบทนิยามและบทบาท ภาระการพิสูจน์องค์ประกอบภายนอกและองค์ประกอบภายในของการกระทำความผิดได้แล้ว ศาลไทยยอม สามารถพิพากษาลงโทษผู้กระทำความผิดได้เช่นกัน